

gerne synke og stige, det skulde blive en ny Form for det, vi kende under Navnet Kapitelstakst. I Formiddagsmødet have det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) og ligeledes det ærede Medlem fra Ruds Vedby (H. L. Jørgensen) udtalt Sympati for Tanken. Jeg hilser disse Udtalelser med Glæde, fordi jeg synes, at derved vil det store og omfattende Lønningsspørgsmaal blive løst paa den retfærdigste Maade, saavel for den ydende som for den nydende. Jeg havde haabet, at Underudvalget var kommet til et Resultat i saa Henseende og var fremkommet med Forslag om en Værdimaaler. Jeg beklager, at det ikke er sket, men da Betænkningen udviser, at hele Underudvalget egentlig var enig om Ønskeligheden deraf, haaber jeg, at det skal lykkes at fremskaffe en saadan Værdimaaler mellem anden og tredie Behandling, og jeg vil henvise til og slutte mig til den Tanke, som et Mindretal i Underudvalget har udtalt i Betænkningen, hvor det skriver, at Mindretallet „er dog fremdeles af den Mening, at det til alle Sider vil være mest retfærdigt og derfor maa anses som meget ønskeligt og betimeligt, at der til Lønningslovene knyttes en fremtidig Værdimaaler“, og mener, at Tiden netop nu er inde dertil. Jeg vil fuldt ud slutte mig til denne Tanke, jeg mener, at derved løses Lønningsspørgsmaalet mest retfærdigt.

Efter Lovforslagets § 1, som det nu indstilles fra Udvalgets Flertal, deles Lønningerne — og det gjorde de ogsaa efter Lovforslaget paa en enkelt Undtagelse nær — i 4 Sætsler efter Byernes Størrelse, nemlig a: København og Frederiksberg, b: Købstæder over 2,000 Indbyggere, c: Købstæder og Stationsbyer under 2,000 Indbyggere og d: Landet. I al Almindelighed maa det vel indrømmes, at der ikke er noget at sige til denne Inddeling, men der er jo ingen Regel uden Undtagelse, og jeg skal saaledes tillade mig at nævne Vamdrup som en saadan Stationsby, der nu vil komme i Klasse c, da der ikke er fuldtallig 2,000 Indbyggere. Men derved vil den, synes jeg, blive noget forurettet, da den som Grænsestation ved Loven af 1903 var blandt de faa Stationer udenfor Købstæderne, hvor Pladsen var normeret med Opholdstillæg. Og efter den nuværende Lov har Toldvæsenets Personale i Vamdrup Huslejetillæg paa lige Fod med Personalet i Kolding, Fredericia, Vejle og lignende større Byer — bl. a. skal jeg nævne Svendborg. Det har altsaa hidtil været erkendt, at Vamdrup hører til de Byer og Pladser,

hvor det er dyrt at leve. Det er i særlig Grad begrundet i, at det tyske Post-, Tog- og Lokomotivpersonale kører til Vamdrup og køber en Mængde Varer hos Slagtere, Bagere og Købmænd, og derved blive Prikerne paa de nødvendige Livsfornödenheder fordyrede.

Paa en saadan stor Grænsestation med mange specielle Arbejdsfelter kræves et særlig dygtigt Tjenestepersonale, men der kan være Fare for, at naar Vamdrup skal ind under Klasse c, vil det bevirke, at de bedste Kræfter søge derfra til Købstæderne, og at Tjenestemænd af ringere Dygtighed ville blive ansatte i Stedet. At Landet ingen Steder er tjent med at faa daarlige Kræfter eller daarlige Tjenestemænd, ere vi alle enige om, men jeg tror, at det allermindst maa være Tilfældet paa en Grænsestation og paa større Stationer. Vamdrup Station er en ikke ringe Station og har en meget betydelig og særegen Stilling, da de tyske Tog løbe ind paa dansk Grund paa et ikke saa lille Stykke, over en Fjerdingvej, hvorved Togtjenesten der bliver mere vanskeliggjort, fordi man der samarbejder med tysk Personale. Der bor ikke saa faa tyske Betjente eller Statsbanefunktionærer i tysk Tjeneste dernede paa Pladsen. Derfor kræves det, at Tjenestemændene ere af første Klasse og besidde den størst mulige Dygtighed. Der skulde nødvendig være Fare for, at de bedste Kræfter skulde søge derfra, fordi de formene, at naar denne By kommer i en ringere Klasse, maa de hellere søge til Købstæderne, og at Personalet derved skulde forringes. Det skulde ikke gerne være saadan, at fremmede, som komme over Land fra Tyskland til Danmark, skulle faa et middelmaadigt Indtryk af Betjeningen, lig det Indtryk, de faa af Stationsbygningen der nede ved Vamdrup, for den er jo under al Kritik. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Ændringsforslag om denne Sag, fordi jeg mente, at det af mig her fremdragne Spørgsmaal ligesaa godt vilde kunne løses ved en Henstilling til det ærede Udvalg og den højtærede Minister om imellem anden og tredie Behandling at tage under velvillig Overvejelse, at Vamdrup Station rykker op i Klasse b. Hermed skal jeg paa det bedste anbefale Sagen.

Wilmann: Jeg vil udtale min Glæde over, at der nu er Udsigt til, at denne Lønningslov, der er bleven imødeset med saa stor Spænding blandt Funktionærerne, kan blive gennemført i indeværende Samling. Naar jeg har taget